

Arrest

**nr. 122 054 van 2 april 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 1 april 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2014 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) die diezelfde dag aan verzoeker ter kennis werd gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 oktober 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 4 oktober 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 maart 2014 een beslissing houdende weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : K.(...)

voornaam : H.(...) R.(...) H.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Libië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9(4) van de Verordening van de Raad (EG) 343/2003 van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 04.10.2013 asiel in België. Hij legde bij zijn aanmelding een paspoort van Libië met nummer 302080, geldig van 28.02.2010 tot 27.02.2014, voor. Het paspoort is voorzien van een door de Maltese consulaire diensten op 07.05.2013 te Tripoli (Libië) afgegeven visum met nummer 000134926 geldig voor een verblijf van negentig dagen tussen 10.05.2013 en 05.11.2013. Immigratiestempels op pagina 43 van het paspoort getuigen van binnenkomsten van het grondgebied van de Lidstaten via Malta op 26.06.2013 en 01.10.2013 en van een uitreis via Malta op 23.09.2013.

De betrokkene werd gehoord op 11.10.2013 en bevestigde dathij op 26.06.2013 van Libië naar Malta vloog en de volgende dag doorreisde naar België. Op 22.09.2013 keerde hij vanuit België terug naar Malta, vanwaar de volgende dag terugkeerde naar Libië. Op 01.10.2013 verliet de betrokkene Libië opnieuw en reisde hij het grondgebied van de Lidstaten binnen via Malta. De betrokkene reisde vandaar meteen door naar België.

Op 27.11.2013 werd een verzoek voor overname gericht aan de Maltese instanties, die op 07.01.2014 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België vanwege een in België verblijvende vriend. Hij stelde verder dat hij al eerder in België was en België een goed land vindt. Tevens verklaarde hij geen reden te hebben waarom hij niet naar Malta zou kunnen terugkeren en uitte hij tijdens het verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Maltese instanties.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert

dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De voorbije jaren werd in verscheidene bronnen (rapporten, mededelingen, standpunten...) gewezen op problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta. We verwijzen ondermeer naar rapporten van Pro Asyl ("Malta : out of time. Zur Situation von Flüchtlingen auf Malta", München, 2011), Schweizerische Flüchtlingshilfe ("Malta : Aufnahmebedingungen für Personen aus dem Asylbereich", Bern, november 2011) en Thomas Hammarberg, mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa ("Report by Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe. Following his visit to Malta from 23 to 25 March 2011) en meer recent naar rapporten van AIDA ("Asylum Information Database. National Country Report - Malta", maart 2013), het UNHCR ("UNHCR's position on the detention of asylum seekers in Malta", 18.09.2013), de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties ("National Report submitted in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution 16/21 - Malta", Genève, 23.07.2013) en de Europese Commissie tegen Racisme en Onverdraagzaamheid ("ECRI Report on Malta - fourth monitoring cycle", 15.10.2013). We hebben ook kennis van recente jurisprudentie van het EHRM betreffende Malta en Verordening 343/2003, te weten de uitspraken in de zaken nr. 42337/12 en 55352/12 van 23.07.2013.

Zoals reeds vermeld reisde de betrokkene op 01.10.2013 het grondgebied van de Lidstaten binnen via Malta en met een door de Maltese consulaire diensten verstrekt visum. De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor geen reden te hebben waarom hij niet naar Malta zou kunnen terugkeren en uitte tijdens het verhoor geen verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Maltese instanties.

We benadrukken dat er moet van worden uitgegaan dat Malta, ondertekenaar van de Conventie van Genève van 1951 en partij bij het EVRM, het beginsel van non-refoulement nakomt. We merken op dat het bovenvermelde rapport van AIDA noch dat van het UNHCR melding maken van schendingen van het beginsel van non-refoulement. Het UNHCR verwijst in het bovenvermelde rapport naar artikel 14 van de "Refugees Act" (Chapter 420) dat het beginsel van non-refoulement bevestigt. Ook in het rapport van de VN-Mensenrechtenraad wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de praktijk blijkt dat Malta het beginsel van non-refoulement handhaaft (punt 68, pagina 12 : "Malta's asylum recognition rate is consistently high, at around 50% or over, in recognition of the needs of persons seeking protection in Malta. This likewise demonstrates that the principle of non-refoulement is upheld both legally as well as in practice").

De VN-Mensenrechtenraad stelde in het bovenvermelde rapport dat het feit dat de overgrote meerderheid van onregelmatig in Malta binnengekomen immigranten asiel vraagt aan toont dat de toegang tot de asielprocedure effectief is (punt 67, pagina 12 : "the fact that the overwhelming majority of irregular migrants arriving in Malta apply for international protection clearly demonstrates that effective access to asylum procedures exist and that the asylum system is readily accessible").

We merken op dat uit de rapporten van AIDA en UNHCR blijkt dat asielzoekers en aan Malta onder de bepalingen van Verordening 343/2003 overgedragen personen niet systematisch worden gedetineerd

en detentie voornamelijk plaatsvindt indien een vreemdeling op irreguliere wijze Malta binnenkwam, reeds het voorwerp was van een uitwijzingsbevel of uit een detentiecentrum ontsnapte. Gezien de betrokkene Malta op regelmatige wijze binnenkwam en in Malta niet het voorwerp was van een uitwijzingsbevel is het niet aannemelijk dat hij na overdracht aan Malta in detentie zal worden geplaatst. Gezien de uitspraken van het EHRM in de zaken nr. 42337/12 en 55352/12 van 23.07.2013 betrekking hebben op vreemdelingen, die Malta op irreguliere wijze binnenkwamen, zijn we van oordeel dat deze uitspraken niet van toepassing zijn op de betrokkene.

Asielzoekers hebben recht op opvang en materiële ondersteuning tijdens de behandeling van hun verzoek (AIDA-rapport, pagina 33 : "The Reception Regulations cover the provision of 'material conditions', defined as including 'housing, food and clothing, provided in kind, or as financial allowances or in vouchers and a daily expenses allowance...Asylum seekers in Open centres are provided with accomodation and a daily food and transport allowance").

In het verleden kon het gebeuren dat geen materiële steun werd geboden aan asielzoekers, die Malta op regelmatige wijze waren binnengereisd en onvoldoende eigen bestaansmiddelen hadden. Het AIDA-rapport stelt echter duidelijk dat het "Agency for the Welfare of Asylum-seekers" (AWAS) deze politiek vanaf eind 2012 bijstuurde en ook deze categorie asielzoekers heden materiële bijstand biedt (AIDA-rapport, pagina 32 : "Practice until late 2012 was not to grant any reception conditions to asylum seekers arriving in Malta through regular channels, including in situations where the individual did not have personal financial resources to provide for themselves. Towards the end of 2012 the Agency for the Welfare of Asylum Seekers (AWAS) amended this policy so as to include these asylum-seekers within their provision of reception conditions").

We zijn van oordeel dat op grond van bovenvermelde vaststellingen en argumenten en op grond van een analyse van de bovenvermelde en uit 2013 daterende rapporten van AIDA, UNHCR, VN-Mensenrechtenraad en ECRI niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest en derhalve niet kan worden besloten dat ten opzichte van Malta niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Malta door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten een uitzonderlijke toestroom van immigranten kende en tot op heden nog kent impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Malta momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De Maltese instanties stemden op 07.01.2014 in met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. We zijn van oordeel dat de betrokkene na overdracht een asielaanvraag zal kunnen indienen bij de bevoegde Maltese instanties, die de asielaanvraag de betrokkene zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Malta tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Malta is als Lidstaat gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Maltese autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Malta onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Malta kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor stelde dat hij besloot asiel te vragen in België vanwege een in België verblijvende vriend.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 11.10.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht verder tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Maltese autoriteiten zullen bovendien minstens vijf dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9(4) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Maltese instanties."

2. Over de rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan als verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (cf. RvS 8 juli 2010, nr. 206 515; RvS 1 juli 2003, nr.121 147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij niet dienstig tot verweer geroepen worden aangezien de beslissing houdende weigering van verblijf tot de bevoegdheid van de staatssecretaris behoort.

Te dezen is de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verwerende partij.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot de stelling dat hij momenteel in een gesloten instelling verblijft.

3.2.3. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 25 maart 2014 van zijn vrijheid werd beroofd. Het lijkt aannemelijk dat de behandeling van een eventuele gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. De overdracht van verzoeker aan de Maltese autoriteiten werd voorzien voor 7 april 2014. De verwerende partij betwist overigens in haar nota met opmerkingen het dringend karakter van de vordering niet.

3.2.4. Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende

noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Gelet op artikel 3 EVRM en de vaste rechtspraak van EHRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./ België en Griekenland, §218) loop verzoeker ernstig gevaar indien hij terug wordt verstuurd naar Malta, Verzoeker wenst erop te wijzen dat het Maltees systeem m.b.t asielprocedure ernstige tekortkomen vertoont, Zo, kan worden verwijzen naar een aantal recente rapporten van UN Human Rights Council (“Report of the Working Group on Arbitrary Detention. Addendum; Mission to Malta” van 18 januari 2010 en het rapport van Human Right Watch van 18 juli 2012, “Boat Ride to Détention» Adult and Child Migrants in Malta”) M.b.t levensomstandigheden in open centra in Malta kan worden verwijzen naar het verslag van ICI International Commission of Jurists, Not Here to Stay, Repor of the ICJ on its visit tôt Malta on 26-30 September 2011, Mai 2012). Uit vermelde rapporten blijkt duidelijk dat de Maltese asielprocedure artikel 3 EVRM schendt*

Verzoeker wenst op te merken dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de bovenvermelde wetgeving, rechtspraak en rapporten en te weinig onderzoek heeft gevoerd betreffende Maltese asielprocedure. Verweerder heeft artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 EVRM en artikelen van 4,19 en 47 van het Handvest en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Bovendien, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd dat het terugsturen van een vreemdeling van asielzoekers naar Malta in het kader van de verordening 343/20Q3/EG een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. De Raad heeft verschillende malen uitdrukkelijk bevestigd dat de Maltese asielprocedure niet voldoet aan de normen die zijn opgenomen in de Europese richtlijnen terzake en dat de opvang van asielzoekers in Malta aanzienlijke tekortkomingen vertoont (RvV 31 oktober 2013, nr. 113283; RvV 20 juni 2013 105543)

Voorts, is verweerder onjuist de mening toegedaan dat verzoeker geen verzet heeft getoond tegen zijn overdracht naar Malta. Verzoeker heeft wel degelijk zich verzet tegen zijn overdracht naar Malta, dit kan worden afgeleid uit het administratieve dossier» hij verklaart dat hij geen reden heeft terug te keren naar Malta. Verzoek verklaard uitdrukkelijk dat hij België een goed land vindt en hier vrienden heeft. Verzoeker heeft bovendien aan deze vrienden duidelijk verklaard dat Malta niet een stabiel land is, het is tevens gevaarlijk. Verzoeker heeft geen enkele vriend, noch kent hij iemand in Malta. Verzoeker heeft

vrienden in België, deze vrienden zijn bereid voor hem te zorgen en alle hulp te bieden die hij nodig heeft (stuk 3), Aldus» wenst verzoeker in België te blijven en verzet zich wel degelijk tegen zijn overdracht naar Malta.

Zodoende zijn aangevoerde middelen ernstig. De overdracht van verzoeker naar Malta maakt een schending uit van artikel 3 EVRM”.

3.3.3.2. Onder “*middel*” in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze er sprake is van een schending van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest, is het middel niet ontvankelijk voor zover daarin de schending van deze internationale verdragsbepalingen worden aangevoerd.

3.3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.3.3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk zijn juridische grondslag en werd genomen in toepassing van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) juncto artikel 9.4 van de (oude) Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening).

3.3.3.7. Verzoeker betwist niet dat zijn Libisch paspoort voorzien is van een multi-entry-visum type C “*business purposes*” van 7 mei 2013 dat werd uitgereikt door de Maltese autoriteiten waardoor deze laatsten op grond van artikel 9.4 van de Dublin-II-Verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielverzoek. Verzoeker beweert echter dat hij ernstig gevaar loopt indien hij naar Malta zou worden gestuurd.

3.3.3.8. Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bepalen het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepalingen bekrachtigen een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.3.9. Met betrekking tot de algemene situatie op Malta beperkt verzoeker zich in zijn middel tot summiere en algemene verwijzingen naar mensenrechtenrapporten over detentie van migranten en de levensomstandigheden in de opvangcentra op Malta. Verzoeker vermeldt een rapport van de Human Rights Council van de Verenigde Naties van 18 januari 2010 en een rapport van Human Right Watch van 18 juli 2012 over willekeurige detentie zonder hieruit concrete passages weer te geven. Wat de opvang van asielzoekers op Malta betreft, verwijst verzoeker naar een verslag van ICI International Commission of Jurists van mei 2012. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker deze rapporten, of uittreksels daaruit, niet toevoegt aan zijn verzoekschrift. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten van de Raad dat deze onderzoek zou verrichten naar de inhoud en de draagwijdte van deze rapporten. Bijgevolg dient de Raad zich te bedienen van de rapporten die door de verwerende partij in extenso werden toegevoegd aan het administratief dossier.

3.3.3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van het zogenaamde Dublin-interview van 11 oktober 2013 als *“specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen”*, het volgende meedeelde: *“Omwille van mijn vriend waar ik momenteel bij woon”*. Op de vraag of er redenen waren met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht zouden rechtvaardigen, stelde verzoeker enkel dat België een goed land is en dat hij daar eerder was geweest. Daarnaast stelde verzoeker uitdrukkelijk: *“Verder is er geen specifieke reden waarom ik niet terug kan keren naar Malta”*. Wat zijn gezondheidstoestand betreft, gaf verzoeker te kennen dat deze *“OK”* is.

3.3.3.11. De Raad stelt vast dat uit de combinatie van de door verzoeker aangevoerde rapporten en de elementen uit het administratief dossier geen specifieke omstandigheden blijken, die eigen zijn aan het geval van verzoeker, en die zouden wijzen op een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Bovendien betreft verzoeker zijn beweringen over de willekeurige detentie van asielzoekers en de opvangsituatie geenszins op zijn individuele wedervaren op Malta.

3.3.3.12. In zijn middel beweert verzoeker dat hij zich wel degelijk zou hebben verzet tegen zijn transfer naar Malta, waarbij hij oppert dat hij verklaard zou hebben geen reden te hebben om naar Malta terug te keren en dat hij aan zijn vrienden zou hebben verteld dat Malta geen stabiel land is en gevaarlijk is. De Raad merkt op dat deze beweringen van verzoeker nergens steun vinden in het administratief dossier. Voor zover verzoeker zich beroept op het feit dat zijn vriend in België verblijft, merkt de Raad op dat dit geen invloed heeft op de bestreden beslissing vermits er geen sprake is van in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden. Het schrijven van de moeder van de vriend van verzoeker d.d. 31 maart 2014 dat als bijlage bij het verzoekschrift werd gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 3), dateert van na de bestreden beslissing. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

3.3.3.13. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt dat zij te weinig onderzoek zou hebben gevoerd betreffende de Maltese asielprocedure, kan hij niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich duidelijk bewust is van de problematische aspecten van de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Malta. In de beslissing wordt in dit verband verwezen naar de rapporten van Pro Asyl, van Schweizerische Flüchtlingshilfe, van de voormalige mensenrechtencommissaris bij de Raad van Europa en naar de meer recente rapporten van AIDA, het standpunt van UNHCR, het rapport van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties en van de Europese Commissie tegen Racisme en Onverdraagzaamheid. Daarenboven wordt verwezen naar de recente arresten van het EHRM inzake arbitraire detentie op Malta van Dublin-terugkeerders. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niets inbrengt tegen de concrete overweging uit de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat hij na overdracht aan de Maltese overheden in detentie zal worden geplaatst, gelet op zijn regelmatige binnenkomst op Malta. In dit verband blijkt inderdaad uit de *“UNHCR's Position on the Detention of Asylum Seekers in Malta”* van 18 september 2013, die zich in het administratief dossier bevindt, dat het (arbitraire) detentiebeleid betrekking heeft op asielzoekers die op illegale wijze op Malta toekomen. In de bestreden beslissing wordt echter gewezen op het feit dat *“betrokkene Malta op regelmatige wijze binnenkwam en in Malta niet het voorwerp was van een uitwijzingsbevel (...). Gezien de uitspraken van het EHRM in de zaken nr. 42337/12 en 55352/12 van 23.07.2013 betrekking hebben op vreemdelingen, die Malta op irreguliere wijze binnenkwamen, zijn we van oordeel dat deze uitspraken niet van toepassing zijn op de betrokkene.”* Het is bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk om te besluiten dat het risico op arbitraire detentie in hoofde van verzoeker niet aannemelijk werd gemaakt.

3.3.3.14. Wat de opvang van asielzoekers betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de Maltese instanties in het verleden geen opvang verstrekten aan asielzoekers die Malta op regelmatige wijze waren ingereisd, zoals verzoeker, maar dat deze beleidsoptie sedert ongeveer anderhalf jaar werd bijgestuurd: *“In het verleden kon het gebeuren dat geen materiële steun werd geboden aan asielzoekers, die Malta op regelmatige wijze waren binnengereisd en onvoldoende eigen bestaansmiddelen hadden. Het AIDA-rapport stelt echter duidelijk dat het “Agency for the Welfare of Asylum-seekers” (AWAS) deze politiek vanaf eind 2012 bijstuurde en ook deze categorie asielzoekers heden materiële bijstand biedt (AIDA-rapport, pagina 32 : “Practice until late 2012 was not to grant any reception conditions to asylum seekers arriving in Malta through regular channels, including in situations where the individual did not have personal financial resources to provide for themselves. Towards the end of 2012 the Agency for the Welfare of Asylum Seekers (AWAS) amended this policy so as to include these asylum-seekers within their provision of reception conditions”).* Terloops wordt door de raadsman van de verwerende partij ter terechtzitting verduidelijkt dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij een beroep dient te doen op de opvangvoorzieningen op Malta. Aangezien verzoeker in het bezit gesteld werd van een visum en reeds herhaaldelijk vanuit Libië naar Malta reisde en daarna doorreisde naar België, gaf hij blijk van een zekere bemiddeldheid.

3.3.3.15. Naar aanleiding van de verwijzing van verzoeker in zijn middel naar eerdere schorsingsarresten van de Raad inzake Dublin-transfers naar Malta, merkt de Raad op dat deze verwijzing niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in tegenstelling tot wat in de schorsingsarresten het geval was, niet blindelings is uitgegaan van het communautair vertrouwensbeginsel, maar het individuele risico op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan een rigoureuus onderzoek heeft onderworpen.

3.3.3.16. De Raad stelt vast dat in de beslissing op goede gronden wordt geconcludeerd dat er geen reden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule uit artikel 3, 2 van de Dublin-II-Verordening en dat verzoeker aan de Maltese autoriteiten dient te worden overgedragen.

3.3.3.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift onder andere het volgende aan:

“Er is moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien verzoek wordt terug verstuurd naar Malta. Hij zal in omstandigheden moeten leven die mensonwaardig zijn zoals de bovenvermelde rechtspraak en rapporten hebben bevestigd.

Bovendien, wenst verzoeker te wijzen op hierna volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting:

“Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet werd onderzocht en dus niet is uit te sluiten dat hij ingevolge de tekortkomingen in de asielprocedure en opvang in Malta dreigt het voorwerp te zijn of te worden van een onmenselijke behandeling. Het nadeel dat er in bestaat onderworpen te worden aan een onmenselijke behandeling is evident ernstig en moeilijk te herstellen.” (HvV 20 juni 2013, HT. 105543)

Aldus, betreft in casu wel degelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel.”

3.4.2.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker beweert dat hij op Malta in mensonwaardige omstandigheden zal moeten leven, maar dat hij dit nadeel geenszins concreet maakt. Een vage uiteenzetting van het nadeel kan vanzelfsprekend geen vermoeden leveren ten voordele van de verzoekende partij omtrent het nadeel, noch omtrent het bestaan van het moeilijk te herstellen en ernstig karakter ervan (RvS 8 februari 2007, nr. 167 605). Het aangevoerde nadeel hangt nauw samen met het middel. Aangezien dit middel ongegrond werd bevonden en er in casu wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar het risico op een onmenselijke behandeling op Malta, waarbij gebleken is dat dit risico onvoldoende aannemelijk werd gemaakt, is er in casu geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven omschreven in punt 3.4.1.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de

vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN